

Останні підлітки на Землі

КУПИТИ

Джек Салліван - підліток у постапокаліптичному світі. Відтепер його орієнтири в житті змінилися: треба вижити. Прикінчити купу зомбі, монстрів та найголовнішого ворога - Бларга. Але щоб не закралися сумніви в героїзмі, Джек складає список подвигів. Поміж різних пришелепуватих ідей, є і серйозні! Знайти свого найкращого і єдиного друга Квінта та врятувати Джун дель Торо, яка, можливо, терпіти не може самого Джека Саллівана. Але яка різниця, адже йому вона неабияк подобається... Серія стане до смаку фанам постапокаліпсиса, зомбі та почвар.

Автор бестселерів за версією New York Times

ОСТАННІ ПІДЛІТКИ НА ЗЕМЛІ

NETFLIX

A Netflix
Original Series

МАКС БРАЛЛЬЄ

Ілюстрації ДУГЛАСА ХОЛГЕЙТА

Макс Бралльє та Дуглас Холгейт

Останні підлітки на Землі

Text copyright © 2015 by Max Brallier

Illustrations copyright © 2015 by Douglas Holgate

© Юля Садоха, переклад, 2021

© ТОВ Видавництво «Ранок», 2021

ISBN 978-617-09-7074-9 (epub)

Усі права збережено.

Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якій формі без письмового дозволу
власників авторських прав.

Серія «Останні підлітки на Землі».

Видання опубліковано за домовленістю з Writers House LLC і Synopsis Literary Agency.

Уперше опубліковано 2015 року під оригінальною назвою THE LAST KIDS ON EARTH.

Усі права застережено.

Бралльє Макс

Б89 Останні підлітки на Землі / Макс Бралльє. Іл.: Дуглас Холгейт; пер. з англ. Юля Садоха. — Харків : Вид-во «Ранок», 2021. — 240 с.: іл. — (Серія «Останні підлітки на Землі»).

ISBN 978-617-09-5739-9

Джек Салліван — підліток у постапокаліптичному світі. Відтепер його орієнтири в житті змінилися: треба вижити. Прикінчити купу зомбі, монстрів та найголовнішого ворога — Бларга. Але щоб не закралися сумніви в героїзмі, Джек складає список подвигів. Поміж різних пришелепуватих ідей, є і серйозні! Знайти свого найкращого і єдиного друга Квінта та врятувати Джун дель Торо, яка, можливо, терпіти не може самого Джека Саллівана. Але яка різниця, адже йому вона неабияк подобається...

Серія стане до смаку фанам постапокаліпсиса, зомбі та почвар.

УДК 82-312.9:82-93

ОСТАННІ
ПІДЛІТКИ
НА ЗЕМЛІ

Для Еліс, яка завжди підтримує, дає поради, скеровує і любить, любить, любить. Ти моє сонечко. І ще одне... Ця книжка — ніби любовне послання для моїх чудових друзів: Майкі, Маута, Дати і Чанка. Роберти, Тіні, Саманти і Крісі. Ангуса і Троя. Горді Лашанса і Кріса Чемберса. Скотті Смоллза і Реактивної Бенні. Корі, Хейлі та Джиммі. Дякую вам, друзі! Дякую всім, хто зробив вас такими.

— М. Б.

Для Еллісон і Ангуса. Нехай нам ніколи не доведеться вигадувати «план А» чи «план Б», аби вижити під час зомбі-апокаліпсиса. Але якщо все ж доведеться, то знайте, що саме з вами я б хотів тоді бути.

— Д. Х.

Розділ перший

Це я.

Ні, я не величезне чудовисько.

Я під величезним чудовиськом. Я той хлопець, що лежить на спині, поряд із геть розтрощеною битою. Я той прекрасний юнак, якого от-от зжеруть.

Сорок два дні тому я був звичайним тринадцятирічним підлітком на ім'я Джек Салліван. Моє життя було нудним, а в нецікавому містечку Вейкфілд нічого не відбувалося. Я не був *ані* героєм, *ані* крутим хлопцем, і точно *не* бився з гігантськими монстрами.

Ба, тільки подивіться на мене зараз! Тепер я відбиваюся від здорової потвори на даху супермаркету CVS.

Отаке-от божевільне життя.

Та де там! *Увесь світ* просто збожеволів. Гляньте на розбиті вікна. Гляньте на ліани, які обплутали будинок, ніби в джунглях. Це все ненормально.

А я? Ну, я ніколи не був нормальним. Я завжди був *інакшим*, не таким, як усі. Розумієте, я сирота. Я мандрував усією країною — мешкав у різних будинках з різними сім'ями. Аж допоки в грудні не оселився в цьому маленькому містечку.

Але всі ці переїзди зробили мене сильним, крутим і впевненим хлопцем, якому довіряють таємниці навіть дівчата. Переїзди зробили мене **ДЖЕКОМ САЛЛІВАНОМ**.

От *трясця!*

ОБЕРЕЖНО, МОНСТР АТАКУЄ!!!

Жах!

Мою голову ледь не розтрощив здоровенний кулак того монстра.

Я зараз на даху супермаркету, бо мені потрібен набір для ремонту окулярів. Це такий невеликий комплект інструментів, який часто купують батьки, коли окуляри зламалися. Я знаю, що це жалюгідна річ, однак у мене є рація, і наразі вона розтрощена. Щоб її відремонтувати, мені треба знайти дуже-дуже-дуже маленьку викрутку. А саме така маленька викрутка є в наборі для ремонту окулярів.

Взагалі я мав швиденько і без жодних перешкод дістатися супермаркету. Але є одна річ, яку я вже добре второпав про життя після Монстр-Апокаліпсиса: ніщо не відбувається швиденько і без перешкод.

Це чудовисько одне з найбільш неприємних, лютих і жахливих створінь, яких я зустрічав досі. Воно просто...

ТОРОХ!

Жах! Монстр трощить своїми великими кулаками дах, що не витримує і вкривається тріщинами, ніби тоненький лід. Під ногами все трясеться. Я зашпортуюсь і падаю на свою кістляву дупу. Так, годі вже бути боксерською грушею для монстра. Годі! Розумієте, я вже досить довго слугував боксерською грушею для всього світу.

Не дуже весело, повірте.

Тому я буду боротися.

Я підводжуся.

Обтрушуюсь.

Беру до рук свою бити. Стискаю не дуже сильно, але й не надто розслабляю руку. Беру саме так, як навчають у Малій лізі бейсболу.

От тільки я не збираюся відбивати якийсь нещасний кручений м'яч... Я збираюся прикінчити монстра.

Ну, взагалі-то, перемагає монстр. Велетенська рука чудовиська хапає мене просто у повітрі. Порівняно з його лапищем, я наче

маленький наперсток.

Я намагаюся міцно тримати свою бити (я називаю її «Луїсвільський різак»), але сильна хватка чудовиська не дає мені поворухнутися. Монстр підносить мене до своєї страшної морди. Густа слина, більше схожа на слиз, стікає з його губ. Він оглядає мене з голови до п'ят, а його широкі ніздрі роздуваються, коли він вдихає мій запах. Я почуваюсь, як та білявка з фільму «Кінг-Конг». От тільки сумніваюся, що я подобаюся цій тварюці, що вона хоче мене обійняти...

Монстр ще раз принохується до мене. Від його видихів у мене розвівається волосся. Я відвертаюся, бо мене зараз знудить від його подиху. Агов, подаруйте хтось йому зубну щітку!

За ці сорок два дні я вже бачив не одного страшного монстра. Але такого зустрів уперше. Раніше жоден із них не роздивлявся мене, не нюхав і отак не вивчав.

І жоден не здавався таким *жахливо тямущим*. Нутром чую, якимось шостим чуттям, що цей монстр на всі 100 % *значно ГІРШИЙ* за абсолютне ЗЛО.

Мені здалося, що монстр усміхнувся. Але це, швидше, був зловісний вишкір, в якому ніби читалося: «Я тобі не звичайний монстр-людодід. Я потворна мерзота, неосяжне зло. І отримаю насолоду, знищивши таку нікчому, як ти».

Чудовисько видає моторошний звук, від якого мороз проходить поза шкірою. Воно розкриває свою пащу, повну брудних зубів, між якими застрягли шматки плоті. Я починаю брикатися і звиватися. Розуміючи, що мене от-от зжеруть, я, врешті, КУСАЮ його. Мої зуби впиваються в шкіру монстра. Я відчуваю, як він послаблює хватку. Цього досить, щоб схопити руків'я свого «різака», вирвати бити і...

Я гупаю битою по дебелиму черепу монстра, аж поки він не починає ревити — його рик скидається на БЛА-АРГ!!! — цієї миті монстр розкриває долоню і...

О-ой...

Я падаю крізь діру в даху просто всередину супермаркету...

Я впав у відділ фаст-фуду. Швидко витрушую печиво з пачки Oreo і закидаю до рота. *М-м-м-м. Смакота...* Відчуваю, що воно вже черстве, але мені байдуже. Oreo — це Oreo. Та й зараз узагалі важко знайти нормальний перекус. До того ж уже настав кінець світу, тому можна брати все, що заманеться. А я ніколи не відмовлюся від такої можливості. Нізащо.

Я підводжуся і роззираюся, оцінюючи становище.

Нога монстра займає майже *весь магазин*. Один палець помістився у відділі канцтоварів, а інший палець уперся у відділ з лаками для волосся і дезодорантами. Я зриваюся з місця, перестрибую через ногу чудовиська і біжу до виходу супермаркету. І там бачу саме те, по що прийшов.

Хапаю набір і ховаю його до кишені. Аж раптом...

Монстр своїми здоровенними пазурами роздирає рештки покрівлі, ніби вона зроблена з вати. Я кидаюся до дверей саме тоді, коли стеля обвалюється. Я б залюбки залишився ще трішки, погортав би журнали, роздивився б стенд із сонцезахисними окулярами, шукаючи класні окуляри для авіаторів, поїв би цибулевих крекерів. Але якось часу забракло. Ну, знаєте, величезний монстр на хвості та все таке.

Я вистрибую з дверей і...

Я пролітаю повз розбиту автівку, перетинаю зарослий травною двір, прослизую під рештками розваленого ганку закинутого будинку. Нарешті я витягаю свою фотокамеру. Я *завжди* ношу її із собою. Повсякчас. Підношу видошукач до очей, трішки підкручую об'єктив, наближаю зображення і... КЛАЦ!!

Я фотографую кожного монстра, якого бачу. Це для того, щоб потім я міг вивчити, як вони нападають і захищаються, з'ясувати їхні сильні та слабкі сторони і таке інше. А ще це круто звучить: «Я фотографую монстрів».

А ще я даю кожному чудовиську ім'я. Але як же назвати цього? Як охрестити такого жахливого монстра, від одного погляду на якого від страху пюре в нутрощах починає перевертатися?

Чудовисько знову несамовито реве: «БЛА-АРГ!»

Гм. «Бларг». А непогано звучить...

Раптом лунає такий гуркіт, ніби куля для знесення будівель врізалась у здоровенну споруду з кубиків *Lego*. Бларг продирається до парковки. Стіни супермаркету тріщать і падають під його вагою. Коли пил осідає, я можу роздивитися чудовисько. Воно вперше повністю постає переді мною. Монстр стоїть на ногах завтовшки як стовбури дерев, нависає над землею, навіює жах. Це...

БЛАДРГ

Бларг опускає голову, притуляє ніс до землі та нюхає. Він піднімає автомобіль і зазирає під нього. Трясця! Він полює! Він шукає мене!

Він оглядає руїни навколо себе. Зупиняє погляд на потрощеному ґанку. Саме на тому, під яким я ховаюся...

У горлі пересихає, тому я перелякано глотаю. Він бачить мене?

Я повільно відповзаю назад, ховаючись у тінь.

Він ще певний час дивиться на ґанок, а потім піднімає морду до неба. Тишу прорізує оглушливе і роздратоване виття.

Отже, він мене не побачив.

Бларг розвертається і гупає величезними ногами по Спрінг-стріт, геть від зруйнованого супермаркету, приножуючись до землі. Він зараз скидається на бладхаунда[1]. Найгірше те, що він знає мій запах...

Я нарешті вилажу з-під ґанку і думаю: «Це було близько».

Неймовірно і небезпечно близько.

Але я вже звикаю до того, що останнім часом в мене все відбувається «*неймовірно і небезпечно близько*». Що я можу сказати про життя після Монстр-Апокаліпсису? Це страшно. А ще дуже *дивно*. Але це нормально. Я теж украй дивний.

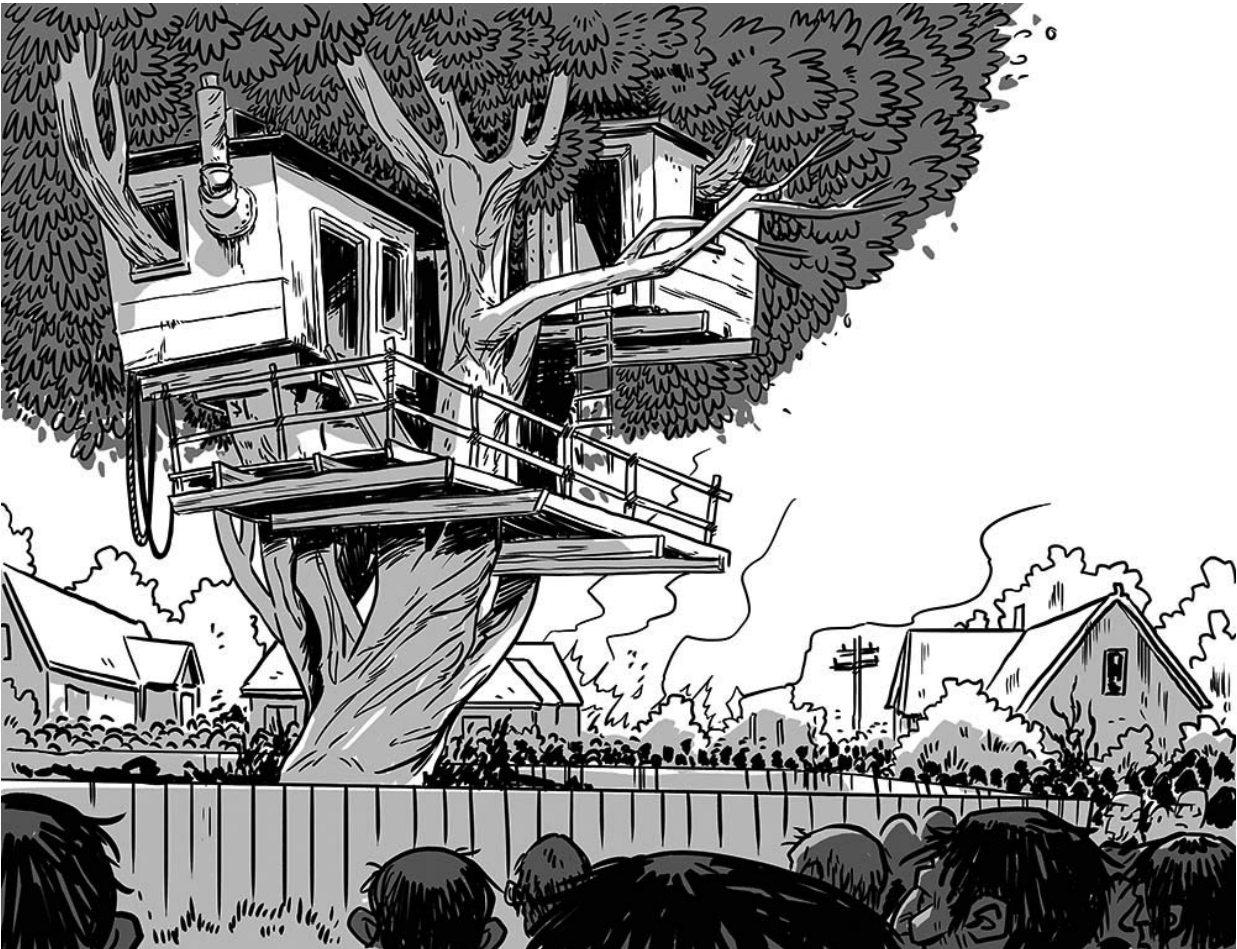
А тепер час повертатися до будинку на дереві...

Розділ другий

НЕПЕРЕМОЖНА, НЕДОСЯЖНА, ПІДНЕБЕСНА ФОРТЕЦЯ НА ДЕРЕВІ, ЯКА НАЛЕЖИТЬ ДЖЕКУ!!!

Ось тут я і мешкаю. Я знаю, що це не справжній дім з усякою всячиною, на кшталт ванної кімнати і вікон, але мені подобається.

Колись цей дім на дереві належав моєму підлому молодшому зведеному братові. Але це було задовго до усього цього... Однак я дещо додав і вдосконалив, коли весь жах трохи влігся.

Ви запитасте, навіщо тринадцятирічному хлопцеві дім на дереві, із захистом кращим, ніж у Форт Нокс, Вежі Старка та Маєтку Ікс разом

узятих?

Класичний зомбі

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ